

ΘΕΑΤΡΙΚΗ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ
2025
2026

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Παντελής Βουτουρής

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ανθή Αντωνιάδου

ΜΕΛΗ

Ανδρέας Άππιος

Γεώργιος Θεοδοσίου

Κλείτος Κλείτου

Νικολέτα Κλεοβούλου

Ξενάκης Κυριακίδης

Ζήνων Παπαφιλίππου

Μαρία Χαμάλη

Θεατρική Περίοδος 2025-2026

Σκηνή 018, Θέατρο Βαλίτσα

Παραγωγή 531

Έργο 1ο

ΘΕΑΤΡΟ ΒΑΛΙΤΣΑ
ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ
Νίκος Χαραλάμπους
Πρώτη παράσταση
Σάββατο 8 Νοεμβρίου 2025

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ FOREVER

ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΒΑΣΙΣΜΕΝΗ ΣΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΑΤΖΗ «ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΠΕΡΔΙΚΑΡΗ»

Διασκευή-Σκηνοθεσία: Νικολέττα Βερύκιου, Έλενα Παυλίδου

Σύμβουλος δραματουργίας και σκηνικής σύνθεσης: Ειρήνη Ανδρέου

Σκηνικά-Κοστούμια: Σωσάννα Τομάζου

Μουσική επιμέλεια: Παυλίνα Κωνσταντοπούλου

Σχεδιασμός φωτισμού: Γεώργιος Κουκουμάς

Παίζουν: Νικολέττα Βερύκιου, Έλενα Παυλίδου

Θερμές ευχαριστίες στην Καίτη Αργυροκαστρίτου-Χατζή για την πολύτιμη στήριξή της προς τους συντελεστές της παράστασης.

Επίσης, ευχαριστίες στα παιδιά Νίνα Θεοδώρου, Άννα Μαθιουδάκη, Πέτρο Μαθιουδάκη, Δέσποινα Παπαλλή, Λεώνη Παρτασίδου και Φίλιππο Σεβαστίδη για τις ηχογραφήσεις των μαρτυριών που ακούγονται στην παράσταση.

«Στη ζωή μου είχα δύο δασκάλους – την ιστορία και τη λύπη»

Δημήτρης Χατζής

Η «Μαργαρίτα Μολυβαδά» – «Μαργαρίτα Περδικάρη» – «Μαργαρίτα» της καρδιάς μας», τοτινή και παντοπινή, τρυφερό κορίτσι που στάθηκε με πίστη, όνειρο και δύναμη μπροστά σε άλλα, μικρότερα, κορίτσια, δασκάλα πια, και αμέσως μετά στη δίνη του μεγάλου αγώνα της Αντίστασης, αυτή η Μαργαρίτα αναδύθηκε από το ζοφερό τοπίο της «μικρής μας πόλης» – και όχι μόνον εκείνης του Μεσοπολέμου – και δήλωσε με τη θυσία της «Αντισταθείτε!... Αντισταθείτε και σ' εμένα που σας ιστορώ», σαν να 'χαν φτάσει στ' αυτιά της τα κατοπινά λόγια του Μιχάλη Κατσαρού.

Και αντιστάθηκε. Με τη δύναμη της πίστης του αδικαίωτου ανυπεράσπιστου. Και αντιστάθηκε, όχι μόνο στον φασισμό του κατακτητή, αλλά και στα θαμπά σκοτάδια της νεοελληνικής κοινωνίας, κλονισμένης, πτημένης, σε αποδρομή. Και με τη βροντερή της κραυγή «Καληνύχτα ντε», απέναντι στο ψέμα, την υποταγή, τον φόβο, τον φασισμό, άνοιξε το άδηλο φωτεινό μονοπάτι της ιστορίας προς τους νέους καιρούς. Το πότισε με το άδολο αίμα της, σαν σπόρο, σαν σίγουρη για την πορεία της σποράς.

Σήμερα ζούμε μian ακόμα δίσεχτη εποχή, χωρίς να 'χει βρει τη φωνή και το νόημα που να τη λευτερώνει.

Σήμερα, κάθε σπορά αργεί.

Αλλά κανείς, ποτέ, πουθενά, δεν θα μπορέσει να τη σταματήσει.

«Φτιάξτε έναν καλύτερο κόσμο»

Αν και η ιστορία της Μαργαρίτας Περδικάρη διαδραματίζεται μέσα στη σκληρότητα του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, ο αντίκτυπός της δεν περιορίζεται στο πλαίσιο της συγκεκριμένης ιστορικής συγκυρίας. Και αυτό γιατί αποτελεί, πρωτίστως, την ιστορία της μεταμόρφωσης ενός κοριτσιού από ένα αδύναμο και πειθήνιο πλάσμα, χωρίς ισχυρή προσωπικότητα, σε μian αθόρυβη ηρώιδα – ηρώιδα της Αντίστασης.

Αντανακλώντας τη διαχρονική αγωνία των εφήβων να βρουν τη δική τους ταυτότητα και φωνή και να δώσουν νόημα σ' έναν κόσμο γεμάτο αβεβαιότητες, η ιστορία της Μαργαρίτας απευθύνεται στους εφήβους κάθε εποχής. Όπως η Μαργαρίτα καταβάλλει συνειδητή προσπάθεια να μην αλλοτριωθεί μέσα στις ασφυκτικές συνθήκες της διεφθαρμένης οικογένειάς της και της κοινωνικής της τάξης, έτσι και οι έφηβοι θεατές τού σήμερα μπορούν να αναγνωρίσουν στο πρόσωπο της Μαργαρίτας τις δικές τους, τηρουμένων των αναλογιών, αγωνίες: την αίσθηση εγκλωβισμού μέσα σε περίπλοκες οικογενειακές σχέσεις, τις αντιφατικές και συχνά συγκρουόμενες κοινωνικές επιταγές, την αδικία, τα κοινωνικά στερεότυπα που επιβάλλονται με τρόπο σαρωτικό από τους ενήλικες, τη μοναξιά και την απελπισία που βιώνεται στο μεταίχμιο μεταξύ παιδικής και ενήλικης ζωής.

Ως έργο ενηλικίωσης, η Μαργαρίτα στην αρχή του έργου δεν είναι ούτε ηρώιδα, ούτε διαθέτει τα χαρακτηριστικά που θα την καθιστούσαν, έστω, κεντρικό πρόσωπο μιας αφήγησης. Χωρίς να είναι γενναία, ούτε καν δυνατή, επί σκηνής εξελίσσεται μέσα από μian αργή και εσωτερική ψυχολογική διαδρομή – από την ακινησία στη δράση και από την απομόνωση στη συλλογικότητα. Στο τείχος της απόγνωσης που της προκαλεί ο κομφορμισμός –στα όρια του δωσιλογισμού– της οικογένειάς της δημιουργείται απροσδόκητα μια μικρή ρωγμή, που επιτρέπει στο φως μιας αμυδρής ελπίδας να εισέλθει στον κόσμο της: αυτή η ρωγμή είναι η συνάντηση με τα παιδιά του δημοτικού όπου διδάσκει και, κυρίως, η επανασύνδεσή της με τους παιδικούς της φίλους και γείτονες. Ο κόσμος των μαθητών της και των φίλων της είναι ο κόσμος της συλλογικής δράσης ενάντια στον φασισμό. Σε αυτό τον κόσμο η Μαργαρίτα θα βρει το νόημα της δικής της ζωής.

Ανακαλύπτοντας τρόπους αντίστασης στην κοινωνική εξαθλίωση που έχει επιφέρει στην πόλη της η Κατοχή, η Μαργαρίτα αποκαλύπτει στους έφηβους θεατές πώς κατάφερε η ίδια να σταθεί με αξιοπρέπεια και υπευθυνότητα σ' έναν κόσμο υπό κατάρρευση. Επιπλέον, υπενθυμίζει πως η προσωπική επανάσταση μπορεί να ξεκινήσει μέσα από την πιο βαθιά αδυναμία και απόγνωση. Ο ηρωισμός δεν χρειάζεται να είναι ηχηρός ή μεγαλοπρεπής, αλλά ήσυχος, καθημερινός και ανθρώπινος.

Η δική μας διασκευή στο διήγημα του Δημήτρη Χατζή για το Θέατρο Βαλίτσα του ΘΟΚ επιδιώκει να αναδείξει την αλήθεια ενός κοριτσιού που έμαθε να βλέπει τον κόσμο όχι όπως της τον επέβαλαν, αλλά όπως θα μπορούσε να είναι, με γνώμονα τη συντροφικότητα και την αλληλεγγύη.

Ογδόντα χρόνια μετά τη ναζιστική κατοχή, η Μαργαρίτα κλείνει το μάτι στους έφηβους θεατές, δείχνοντας πως ακόμα και στις πιο ακραίες συνθήκες ατομικισμού και αδικίας εξακολουθούν να υπάρχουν ευκαιρίες για κοινωνική δράση και συμβολή στο συλλογικό καλό. Ως μόντο της παράστασης προτάσσεται ακριβώς το σύνθημα «Φτιάξτε έναν καλύτερο κόσμο!».

Σε μian από τις πολύ σπάνιες συνεντεύξεις του στην τηλεόραση, στα τέλη της δεκαετίας του 1970, ο Δημήτρης Χατζής ανέφερε χαρακτηριστικά: «Η ζωή μας κρίνεται από τον αγώνα που κάνουμε για να ξεπεράσουμε τη μοναξιά. Και ο αγώνας να την ξεπεράσουμε είναι ο αγώνας να πλησιάσουμε τους άλλους. Και, για να πλησιάσουμε τους άλλους, πρέπει να γνωρίσουμε τον εαυτό μας και να γνωρίσουμε και τους άλλους». Πρόκειται για μια περιγραφή που ταιριάζει τόσο στην ιστορία της Μαργαρίτας, όσο και στους έφηβους θεατές της παράστασης, οι οποίοι καλούνται να ανακαλύψουν τον εαυτό τους μέσα σε μια κοινωνία ακραίου ανταγωνισμού και ατομικισμού, και, πλέον, σ' ένα ιδιαίτερα τεταμένο διεθνές περιβάλλον με πολεμικές συρράξεις, εισβολές και απαξίωση της ανθρώπινης ζωής.

Δημήτρης Χατζής (1913-1981)

Ο Δημήτρης Χατζής γεννήθηκε στα Γιάννενα, όπου ο πατέρας του ήταν ο λόγιος εκδότης της τοπικής εφημερίδας «Ηπειρος», Γεώργιος Χατζή-Πελλερέν. Το 1917, κατά την περίοδο του Διχασμού, ο μαχητικός αντιβενιζελικός εκδότης εξορίστηκε στη Λευκάδα και έτσι ο έφηβος Δ. Χατζής έζησε μεγάλα διαστήματα μεταξύ Αθήνας και Ιωαννίνων. Στη συνέχεια, ενώ ήταν φοιτητής της Νομικής, συνδέθηκε με την αριστερά και το 1936 εξορίστηκε από τη δικτατορία του Μεταξά. Κατά τη διάρκεια της Κατοχής πήρε μέρος στην Αντίσταση και ανέπτυξε έντονη δράση στον αντιστασιακό τύπο. Μετά την ήττα των αριστερών δυνάμεων το 1949, αναγκάστηκε να καταφύγει στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης. Έτσι έζησε για πολλά χρόνια στην Ανατολική Γερμανία και την Ουγγαρία. Στο Ανατολικό Βερολίνο, μάλιστα, σπούδασε φιλολογία και εργάστηκε, στη συνέχεια, στην έδρα της νεοελληνικής φιλολογίας στη Βουδαπέστη.

Ο Χατζής υπήρξε ένας αξιόλογος πεζογράφος του οποίου η λογοτεχνική πορεία άρχισε με το μυθιστόρημα *Η φωτιά* (1946). Σε αυτό το κείμενο διακρίνεται η προσπάθεια του συγγραφέα, που έχει απογοητευτεί από τον κατοχικό αγώνα, να εξυμνήσει την παράδοση και να δηλώσει την πίστη του στον αγώνα του προλεταριάτου. Αυτό το έργο του θεωρείται το πρώτο αντιστασιακό ελληνικό πεζογράφημα.

Ακολούθησε *Το τέλος της μικρής μας πόλης* (1963), που αποτέλεσε και τον σημαντικότερο σταθμό στη δημιουργία του. Ο χώρος στον οποίο διαδραματίζονται οι ιστορίες των διηγημάτων είναι αυτός μιας επαρχιακής πόλης, η οποία, παρόλο που δεν κατονομάζεται, είναι προφανώς τα Γιάννενα. Οι ήρωες αυτών των κειμένων χωρίζονται σε δύο κατηγορίες: σε αυτούς που κινούνται από αγάπη για τον άνθρωπο και σε αυτούς που κοιτάζουν μόνο το συμφέρον τους. Αποτελεί αυτό το έργο έναν πίνακα της καθημερινής ζωής στην επαρχία, όπου, κάτω από τον καθωσπρεπισμό, υπάρχει ένα πλέγμα υποκρισίας. «Η πρόθεση του Χατζή εγγράφεται στο σχήμα 'καταδίκη του παλιού κόσμου και καταξίωση του νέου'», σημειώνει ο Δ. Τζιόβας. Η τέχνη του Χατζή έχει πολλά κοινά σημεία με την ηθογραφία που χαρακτήρισε την παλαιότερη πεζογραφία, αλλά, στην προκειμένη περίπτωση, εξυπηρετεί διαφορετικούς στόχους.

Βαθμιαία, όμως, ο συγγραφέας άρχισε να αποστασιοποιείται από τον σοσιαλιστικό ρεαλισμό και να ενδιαφέρεται περισσότερο για το αισθητικό αποτέλεσμα, συνεχίζοντας, ωστόσο, να καταγράφει στα μυθιστορήματά του τις κοινωνικές εξελίξεις στην Ελλάδα από το '40 και μετά. Ειδικότερα *Το διπλό βιβλίο* παρουσιάζει ενδιαφέρον τόσο από ιδεολογική, όσο και από ειδολογική σκοπιά, αφού δεν εντάσσεται στο κλασικό μυθιστόρημα. Ο Χατζής στα έργα του εκφράζει την ανησυχία του για τη μεταπολεμική πραγματικότητα και θεωρείται ότι ανήκει στους «νεορεαλιστές» πεζογράφους μας.

Ο συγγραφέας, μετά την κατάρρευση της στρατιωτικής δικτατορίας, επέστρεψε στην Ελλάδα, αφού του δόθηκε χάρη για την ποινή του θανάτου που εκκρεμούσε εις βάρος του από το 1952.

«Βιογραφία», Πολιτιστικός Θησαυρός της Ελληνικής Γλώσσας
Προσπελάσιμο στον σύνδεσμο:
<http://www.potheg.gr/WriterDetails.aspx?id=7711129&lan=1>
(τελ. ημερ. προσπέλ. 31.10.2025).

Μαργαρίτα Περδικάρη & Μαργαρίτα Μολυβαδά

Η πρώτη έκδοση (Α) κυκλοφόρησε το 1953 στη Ρουμανία και η οριστική (Γ) το 1963 στην Αθήνα, από τις εκδόσεις «Επιθεώρηση Τέχνης». Στο ενδιάμεσο διάστημα τα διηγήματα είχαν κιόλας επανεκδοθεί στα τεύχη του περιοδικού «Επιθεώρηση Τέχνης»· εκείνη τη δημοσίευση των διηγημάτων τη λέμε εδώ Β, αλλά, στην περίπτωση του «Μαργαρίτα Περδικάρη», το κείμενο του Β (του Αυγούστου 1962) μένει εκτός συζήτησης, επειδή δεν παρουσιάζει παρά ασήμαντες διαφορές με το κείμενο του Γ.

Η πρώτη διαφορά ανάμεσα στο Α και στο Γ, που χτυπάει αμέσως στο μάτι, είναι, βέβαια, η μετονομασία της πρωταγωνίστριας και, κατά συνέπεια, του τίτλου του διηγήματος, από Μαργαρίτα Μολυβαδά στο Α σε Μαργαρίτα Περδικάρη στο Β + Γ. Ο ίδιος ο Χατζής μίλησε γι' αυτό το θέμα στο περιοδικό «Επίκαιρα», στη συνέντευξη που του πήρε η Ρένα Θεολογίδου, με τίτλο «Η Μαργαρίτα ήταν ξαδέλφη μου!».

(Ρ.Θ.): Γύρω από τη Μαργαρίτα Περδικάρη, κ. Χατζή, ίσως επειδή τα γεγονότα περιγράφονται με ακρίβεια, ίσως επειδή συμβαίνουν μέσα στα ιστορικά χρονολογικά πλαίσια, έχει δημιουργηθεί ένα ερώτημα: Είναι πρόσωπο υπαρκτό ή όχι;

(Δ.Χ.): Ως τώρα έλεγα ότι δεν είναι υπαρκτό. Ότι εμπνεύσθηκα από τις πολλές Μαργαρίτες της Κατοχής που πέθαναν με τον ίδιο τρόπο. Τώρα, όμως, πια δεν έμεινε ούτε ένας από την οικογένειά της και μπορώ να το πω. Η Μαργαρίτα υπήρξε. Ήταν μάλιστα και ξαδελφούλα μου!

(Ρ.Θ.): Την έλεγαν Μαργαρίτα;

(Δ.Χ.): Ναι, την έλεγαν Μαργαρίτα. Μόνο που το επίθετό της δεν ήταν Περδικάρη, αλλά Μολυβαδά. Κι αυτό δεν το 'λεγα τόσα χρόνια, για να μη θίξω την οικογένειά της, που ήταν θαυμάσιοι άνθρωποι όλοι τους. Η πωρωμένη και διεφθαρμένη οικογένεια των Περδικάρηδων δεν είχε καμιά σχέση με αυτούς. Ήταν μόνο δημιουργήματα της φαντασίας μου. Δικές μου... κακίες.

(Ρ.Θ.): Άλλα κοινά στοιχεία είχε με την ηρωίδα;

(Δ.Χ.) Τελείωσε κι αυτή το Αρσάκειο και επέστρεψε στα Γιάννενα. Δικτυώθηκε με την Αντίσταση και οι Γερμανοί τη σκότωσαν, όχι όμως δια τουφεκισμού, όπως γράφει στο βιβλίο, αλλά μετά από φρικτά μαρτύρια. Την κρέμασαν ανάποδα, της έβγαλαν νύχια και δόντια.

(Ρ.Θ.): Η ιστορία, δηλαδή, εξελίσσεται στα Γιάννενα;

(Δ.Χ.): Στα Γιάννενα, αλλά κι οπουδήποτε αλλού. Σε κάθε ελληνική επαρχία. Στο βιβλίο οι νύξεις για τα Γιάννενα είναι σαφέστερες, γιατί δεν μπορώ να απαλλαγώ από την επιρροή των πραγματικών γεγονότων.

Μας κάνει εντύπωση ότι η μετονομασία της ηρωίδας έγινε μόνο στο Β, στο Α του 1953, ο Χατζής είχε κρατήσει το όνομα από την ιστορική πραγματικότητα. Το 1952, με την έκδοση στη Ρουμανία, ο Χατζής δεν είχε να φοβηθεί για την υπόληψη της οικογένειας, επειδή η πρώτη έκδοση μάλλον δεν θα πήγαινε στην Ελλάδα, καθώς προοριζόταν μόνο για τους συντρόφους πρόσφυγες στις ανατολικές χώρες. Εκτός, όμως, από τη φιλοφροσύνη του Χατζή προς την οικογένεια της ηρωίδας, μπορούμε να διακρίνουμε εδώ και κάτι άλλο. Όπως διαβάζουμε στη συνέντευξη, το διήγημα βασίζεται μεν σε ιστορικά γεγονότα που διαδραματίστηκαν σε μια συγκεκριμένη πόλη, αλλά ο Χατζής θέλει το διήγημα να είναι για όλες τις Μαργαρίτες της Κατοχής και για όλες τις ελληνικές επαρχιακές πόλεις.

Hero Hokwerda,
«Η Μαργαρίτα Περδικάρη και η Μαργαρίτα Μολυβαδά», περ. Διαβάσω, τχ. 180, σ.46.

Η Ήπειρος την περίοδο της Κατοχής

Τα Γιάννενα, η Πρέβεζα, η Άρτα δέχθηκαν αλληπάλληλες και καλά στοχευμένες αεροπορικές προσβολές. Το ένα τρίτο των κτισμάτων στα Γιάννενα υπέστησαν σοβαρές υλικές ζημιές ή ισοπεδώθηκαν. [...] Η υπογραφή της συνθηκολόγησης στο χωριό Βοτονόσι Ιωαννίνων στις 20 Απριλίου σήμανε και την ανακωχή. Το πρωί της 21ης Απριλίου 1941, Δευτέρα του Πάσχα, γερμανικά στρατεύματα, με εμπροσθοφυλακή τμήματα της επίλεκτης μεραρχίας σωματοφυλακής SS "Leibstandarte Adolf Hitler", μπήκαν στην πρωτεύουσα της Ηπείρου, στα ανοχύρωτα Ιωάννινα, αφού η πόλη είχε βομβαρδιστεί ανελέητα ακόμη και την προηγούμενη ημέρα, μ' έναν θλιβερό απολογισμό σε θύματα. Η γερμανική σημαία με τον αγκυλωτό σταυρό υψώθηκε στην ταράτσα του κεντρικού ξενοδοχείου Ακροπόλ. Λίγο αργότερα προστέθηκε και η ιταλική φασιστική για τα επόμενα δυόμισι χρόνια. [...]

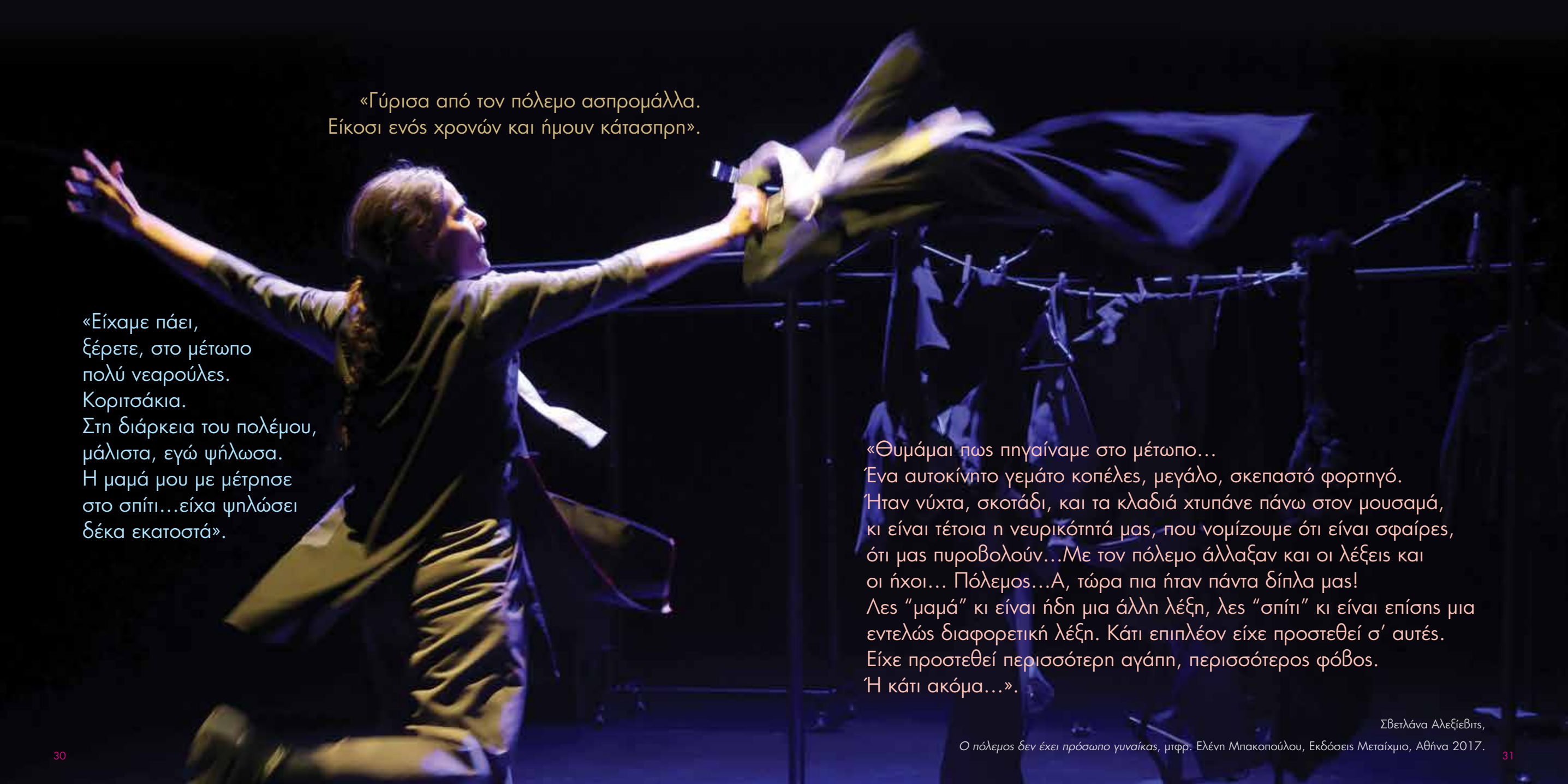
Η άφιξη των Γερμανών προκάλεσε ανάμεικτα συναισθήματα σ' έναν πληθυσμό που στη φαινομενικά ομοιογενή του σύνθεση οι κατακτητές θα βρίσκανε - όπως, άλλωστε, βρήκαν - στοιχεία ικανά να διαρρήξουν τον κοινωνικό ιστό αυτής της πόλης. [...] Οι Γερμανοί παρέμειναν έναν περίπου μήνα. Όταν ήρθαν οι ιταλικές δυνάμεις, οι σύμμαχοί τους Γερμανοί έκαναν ό,τι περνούσε από το χέρι τους προκειμένου να τους εξευτελίσουν στα μάτια των νικητών τους Ελλήνων. Θέλοντας η ταπείνωση να είναι βαθιά, τους απαγόρευσαν να μπουκ στα Γιάννενα στη διάρκεια της ημέρας και τους είχαν επιβάλει να διανυκτερεύσουν έξω από την πόλη, μέχρι να τους παραδοθεί επισήμως η διοίκησή της. Οι κατακτητές διαμέλισαν τη χώρα σε ζώνες κατοχής, με την Ήπειρο να παραχωρείται στην ιταλική κατοχική διοίκηση. [...]

Ο στρατός κατοχής άπλωσε ένα δίκτυο πληροφοριοδοτών ("informatore") από Έλληνες πράκτορές του, προκειμένου να προλαμβάνει πράξεις απειθαρχίας, δολιοφθορών και καταπολέμησης του αντάρτικου. Η Καραμπινιερία μαζί με την Ανώτατη Διοίκηση Χωροφυλακής ανέλαβαν την εσωτερική ασφάλεια της περιοχής. [...] Οι ξυλοδαρμοί των συλληφθέντων ήταν ανηλεείς, προκειμένου η Ιταλική Καραμπινιερία να αποσπάσει ομολογίες και να θεμελιώσει το κατηγορητήριο περί συμμετοχής πολιτών στο κίνημα της Αντίστασης, στο ΕΑΜ και στον ΕΔΕΣ. Στις συλλήψεις περιλαμβάνονταν και πολλές γυναίκες, όπου, μετά από πολυήμερες ανακρίσεις και βασανισμούς, μεταφέρονταν στις στρατιωτικές φυλακές του στρατοπέδου στο «Ακραίο» ή στις φυλακές του «Αγίου Κοσμά» για εγκλεισμό ή απομόνωση. Οι περισσότεροι αφέθησαν ελεύθεροι, κάποιοι στάλθηκαν στην Ιταλία ως όμηροι, ενώ κάποιοι παραδόθηκαν στους Γερμανούς.

Γεώργιος Κόκκαλης,
Οι εβραϊκές κοινότητες της Ηπείρου την περίοδο της Κατοχής και συμμετοχή μελών τους στο αντιστασιακό κίνημα της Ηπείρου, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας, Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα Ειδίκευσης «Νεότερη και Σύγχρονη Ιστορία», Μεταπτυχιακή Διπλωματική Εργασία, Φεβρουάριος 2014, σ. 24-26.

Προσπελάσιμο στον σύνδεσμο:
<https://olympias.lib.uoi.gr/jspui/bitstream/123456789/5711/1/M.E.%20KOKKA%CE%9B%CE%97%CE%A3%20%CE%93%CE%95%CE%A9%CE%A1%CE%93%CE%99%CE%9F%CE%A3.pdf>
(τελ. προσπέλ. 30.10.2025).

«Γύρισα από τον πόλεμο ασπρομάλλα.
Είκοσι ενός χρονών και ήμουν κατάσπρη».

«Είχαμε πάει,
ξέρετε, στο μέτωπο
πολύ νεαρούλες.
Κοριτσάκια.
Στη διάρκεια του πολέμου,
μάλιστα, εγώ ψήλωσα.
Η μαμά μου με μέτρησε
στο σπίτι...είχα ψηλώσει
δέκα εκατοστά».

«Θυμάμαι πως πηγαίναμε στο μέτωπο...
Ένα αυτοκίνητο γεμάτο κοπέλες, μεγάλο, σκεπαστό φορτηγό.
Ήταν νύχτα, σκοτάδι, και τα κλαδιά χτυπάνε πάνω στον μουσαμά,
κι είναι τέτοια η νευρικότητά μας, που νομίζουμε ότι είναι σφαίρες,
ότι μας πυροβολούν...Με τον πόλεμο άλλαξαν και οι λέξεις και
οι ήχοι... Πόλεμος...Α, τώρα πια ήταν πάντα δίπλα μας!
Λες "μαμά" κι είναι ήδη μια άλλη λέξη, λες "σπίτι" κι είναι επίσης μια
εντελώς διαφορετική λέξη. Κάτι επιπλέον είχε προστεθεί σ' αυτές.
Είχε προστεθεί περισσότερη αγάπη, περισσότερος φόβος.
Ή κάτι ακόμα...».

Σβεtlάνα Αλεξίεβιτς,

Ο πόλεμος δεν έχει πρόσωπο γυναίκας, μτφρ. Ελένη Μπακοπούλου, Εκδόσεις Μεταίχμιο, Αθήνα 2017.

«Όλες οι Μαργαρίτες της Κατοχής»

Γυναίκες που σκοτώθηκαν κατά
τη διάρκεια της Εθνικής Αντίστασης*

Μαργαρίτα Μολουβαδά
Λένα Καραγιάννη
Μαρία Χατζοπούλου (Μανταλένα)
Ηλέκτρα Αποστόλου
Μαριάννα Γιαννάτου
Ιουλία Μπίμπα
Σοφία Μαυρίδου
Ηρώ Κωνσταντοπούλου
Παναγιώτα Σταθοπούλου
Κούλα Λίλη
Όλγα Μπακόλα
Έλλη Δημητριάδου
Διαμάντω Κουμπάκη
Αθηνά Μαύρου
Μαρία Δημάδη
Χρυσάνθη Μπουκουβάλα
Δήμητρα Τσάτσου
Ελένη Παπαγεωργίου
Έβη Αθανασιάδου
Ελένη Βαλλιάνου
Βάσω Νικοποπούλου
Μαρία Μεντζελοπούλου
Ακριβή Νικολετοπούλου
Σίνα Φραγγέα
Ελένη Χεκιμόγλου
Φρόσω Χατζηδάκη
Μαρία Χατζηδάκη
Στέλλα Ντέρη
Ασπασία Ανυσίου
Φίφη Χωραφά
...

*Ενδεικτική καταγραφή.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ, ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΆΛΛΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟ

Λογιστής
Σάββας Χαραλάμπους

Ροδούλα Φιλίππου
Φωτεινή Κουρσάρη
Αθηνά Χατζηιωακείμ
Άντρη Χατζηπαπαπαναγιώτου

**ΤΜΗΜΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ
ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ**

Υπεύθυνη Λειτουργός
Μαρίνα Μαλένη

Νίκη Μουρουζή

**ΤΜΗΜΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ/
ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ**

Υπεύθυνη Λειτουργός
Μαρία Ευσταθίου

Άνδρη Διαμαντίδου

**ΤΜΗΜΑ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ
ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΝ
ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΕΙΩΝ**

Υπεύθυνη Λειτουργός
Μάγδα Μακάρ

ΘΕΑΤΡΟΛΟΓΟΣ

Κυριακή Αργυρού

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

Μαρία Σταφυλάρη-Κυριάκου
Χρύσω Αλεξάνδρου

Ιδιαίτερα Διευθυντή
Ειρήνη Αναστασίου

ΤΑΜΕΙΟ

Γεωργία Κωνσταντίνου
Κωνσταντίνα Σάββα

ΑΠΟΘΗΚΕΣ

Φώτης Μύθιλλος
Μαρία Σαράντη

ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ ΚΤΗΡΙΟΥ

Κωνσταντίνος Κωνσταντίνου
Σταύρος Ευλαμπίου

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

Πέτρος Κουλέρμος
Ελένη Ζαφείρη

ΒΟΗΘΗΤΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

Έλενα Ανδρέου-Σεβαστίδου
Χριστίνα Φιλίππου
Ηλιάνα Φλωρίδου

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

Τεχνικός Προϊστάμενος/Συντονιστής
Χάρης Καυκαριδής

ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

Ανώτερος Τεχνικός
Πέτρος Λουκά

Μηχανικοί Σκηνής
Λύσανδρος Λυσάνδρου
Δώρος Τσολάκης

Χριστάκης Παναγή
Μιχάλης Σταύρου
Μενέλαος Μενελάου
Αντρέας Αντρέου
Νικόλας Παπαχριστοφόρου

ΤΜΗΜΑ ΣΚΗΝΩΝ

Διευθυντής Σκηνής
Αχιλλέας Αχιλλέως

Βοηθός Διευθυντής Σκηνής
Κυριάκος Σάββα

Βοηθοί Σκηνής/Υπεύθυνοι
Δοκιμής και Παράστασης
Μαρία Χαραλάμπους
Κώστας Μενοίκου
Χάρης Ιωάννου

ΤΜΗΜΑ ΦΩΤΙΣΜΟΥ

Ανώτερος Φωτιστής
Γεώργιος Κουκουμάς

Σταύρος Τάρταρης
Αρτέμης Χούτρης

ΤΜΗΜΑ ΗΧΟΥ

Γιώργος Χριστοφή
Στράτος Σταμάτης

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ

Σπύρος Ιωαννίδης

ΑΜΠΙΓΙΕΖ

Μαρία Ορφανίδου-Χαραλάμπους

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Κωνσταντία Γερολεμίδου
Παναγιώτα Λαζάρου
Θεοδοσία Μαλέκκου Στυλιανού

ΘΥΡΩΡΟΙ/ΤΑΞΙΘΕΣΙΑ

Υπεύθυνη Υποδοχής Κοινού/
Θεατρικών Χώρων ΘΟΚ
Φαίη Αρότη

Στέλλα Ανδρέου-Χριστοδούλου
Παναγιώτα Αντωνίου
Ρίτα Αχιλλέως
Δόνα Εγγλεζάκη
Ευαγγελία Εγγλεζάκη
Μαρία Εφραίμ
Αργυρή Ηλία
Μαρία Ιωάννου
Χριστίνα Κάσια
Μαριάννα Κούρτη
Άρτεμη Κυριακίδη
Τώνια Μαντοβάνη
Ελευθερία Παντέλα
Άντρη Σπανού
Κατερίνα Φαρμακίδου
Έλενα Χαραλαμπίδου
Ραφαήλια Χατζηλήρα

ΕΚΔΟΣΗ
ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΚΥΠΡΟΥ

ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Μαρία Ευσταθίου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ
Κυριακή Αργυρού

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΩΝ
Μιχάλης Παπαδόπουλος

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ / ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΟΥ ΥΛΙΚΟΥ
grafish design (Κατερίνα Τσεβά)

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΕΚΔΟΣΗΣ
Φίλιππος Χρίστου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ
The Leaders Ltd

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΚΥΠΡΟΥ

77 77 27 17

THOC.ORG.CY

